

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Vikondi põgenenud
abikaasa*

Laura Martin

Originaali tiitel:
Laura Martin
The Viscount's Runaway Wife
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ede Kõrgvee
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Laura Martin
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12370919
ISBN 978-9949-82-505-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Ma ei olegi suutnud välja mõelda, mis mind ajalooliste armastusromaanide kirjutamise puhul kõige enam köidab. Mõnikord arvan, et kangelased – tugevad mehed suurte panustega mängus, kus nad teevad kõikvõimaliku, et võita endale armastatud naine. Aga ehk hoopis kangelannad, kes eiravad kõiki rangeid seltskonnanoodeid ja tahavad leida armastust ajal, mil enamik abielusid sõlmitakse vastastikuse kasu eesmärgil, võtmata arvesse tundeid. Ja siis muidugi taust – kellele ei meeldiks jõudehetkel unistada säravatest ballisaalidest ja kaunitest kleitidest.

Kohe, kui alustasin raamatu „Vikondi põgenenud abikaasa“ kirjutamist, polnud mul kahtlustki, mis mulle Lucy ja Oliveri loo juures kõige rohkem meeldib – nimelt nende suhe.

Loo alguses on usaldus nende vahel kildudeks purunenud ja mõlema süda murtud oma poja kaotuse pärast. Nad on läbi tulnud masendusest, kummalgi kaasas oma taak, aga isegi juba kirjutamise ajal tahtsin ma aluse panna nende suhte edule ja luua sellest valust ja südamevõrdumisest midagi uut.

Ma loodan, et teile meeldib Oliveri ja Lucy lugu, olgu siis teie eelistus ajalooliste armastusromaanide kohta pealt milline tahes.

George'ile, mu väikesele sõdalasele

Proloog

Sussex, 1814

Kallis abikaasa!

Anna mulle andeks. Palun ära hakka mind otsima.

Sinu naine

leedi Sedgewick

Esimene peatükk

London, 1815

Enne kui Oliver astus sisse mõne tänava jagu Russelli väljakust põhja pool asuvast lihakarni uksest, seisatas ta hetkeks. Viimase aasta jooksul oli ta käinud paljudes kohtades, kuhu üks aadliseisuses härrasmees kadunud naise otsinguil tavaliselt oma jalga ei tõsta, aga mitte iial varem polnud tal olnud põhjust karni siseneda.

Heites huvitatud pilgu rippuvatele lihakäntsakatele, lükkas ta lahti ukse, tõstis pea, kui kell tilises, ning astus sisse. Turske mees, käes hiigelsuur lihunikukirves, vilksas korraks ta poole särava naeratuse, andes mõista, et tegeleb temaga kohe, kui on lõpetanud üle leti tagumise otsa rippuva searümba viilutamise.

„Kuidas saan teile abiks olla, söör?“ küsis lihunik veriseid käsi valgesse kaltsu pühkides. „Mul on pakkuda ilusat värsket sealiha, kui see võiks huvi pakkuda?“

Mehe sõnadest hoolimata nägi Oliver tema pilgus umbuskusku – ta teadis juba nagunii, et Oliver polnud tulnud siia midagi ostma.

„Ma otsin oma abikaasat,“ lausus ta ilma igasuguse sissejuhatuseeta. Olnud viimase aasta jooksul sarnastes olukordades sadu kordi, oli ta lihvinud oma jutu napisõnaliseks ja asjalikuks.

Lihakaupmees kortsutas kulmu.

„Rääkisin möödunud nädalal virgatsipoisiga ja talle tundus, et on vist naist siin kandis näinud, eriti just teie poes.“ Ta võttis taskust pisikese foto ning näitas seda lihunikule. „Tema nimi on leedi Sedgewick, kuigi ta võib kasutada mõnda teist nime.“ Oliver jälgis meest teraselt ja ta mõtles, kas teise silmis ei vilksatanud mitte äratundmise säde.

„Nimi ei tule küll tuttav ette,“ sõnas mees, et võita pisut aega.

„Aga naine pildil?“

„Miks te teda otsite?“

Oliver tundis, kuidas pulss kiireneb. Juba üle aasta oli ta Lucy otsinud, aasta täis pettumusi ja tupikuid. Iga kord, kui ta arvas, et on talle lähemale jõudnud, lõppes see ikka tulemuseeta, kuid nüüd ehk lõpuks kroonib ta pingutusi edu.

„Ta on mu naine.“

„Võib olla palju põhjuseid, miks naine ei taha, et mees ta üles leiaks.“

„Ma ei tee talle midagi halba,“ lausus Oliver, ja see oli tõsi. Ta polnud kunagi soovinud Lucy halba, hoolimata katsumustest, mida naine oli pannud teda läbi elama.

Karniomanik seiras Oliveri natuke aega kaalutledes ja noogutas siis kaunistest rahulolevalt.

„Paistab natuke nagu selle noore naise moodi, kes käib siin kord nädalas St. Gilesi naiste ja laste varjupaigast. Ma müün neile soodushinnaga rupskeid.“

„Kus see varjupaik asub?“ küsis Oliver, kuigi teadis juba vastust ja lootis, et eksib.

„St. Gilesis muidugi,“ vastas lihunik, irve suunurgas. „Aga te peate leidma kaaslase, kui tahate sealt ühes tükis tagasi tulla.“

„Aitäh abi eest,“ lausus Oliver ja ulatas talle tasuks abi eest paar münti. Lihamüüja pani need noogutades taskusse ja pöördus siis tagasi searümbe juurde.

Välja astunud, jäi Oliver hetkeks seedima äsja saadud informatsiooni. Terve see aasta, mil ta oli naist otsinud, oli ta kujutlenud halvimat: Lucy ja laps surnuna maal kusagil kraavis, Lucy müümas oma keha Londoni tänavatel, tema, Oliveri esikpoeg üles kasvamas kõige mustemas, ülimalt ohtlikus räpases agulis, aga iial ei olnud tulnud tal mõttesse St. Giles.

Muidugi oli see slumm, ilmselgelt Londoni kõige kuri-kuulsam räppagul, kuid mitte kunagi ei söandanud sinna minna ükski võõras, kui ta just ei tahtnud oma eluga hüvasti jätta. Oliver ei suutnud ette kujutada, kuidas Lucy oli lõpuks sinna sattunud, ega suutnud mõista, mil moel saaks elu St. Gilesis olla parem kui mugav elu tema, Oliveri naisena.

Sõja-aastatel ei olnud Oliver kunagi vältinud ohtlikke vastasseise ega olnud ka seda tüüpi ohvitser, kes saatnuks mehed esimesena lahingusse, jäädes ise tagaplaanile. Kuid mõte riskida ja minna ihuüksinda St. Gilesi võttis südame alt külmaks. Sellest hoolimata astus ta edasi lõuna poole. Täna

koidab see päev, mil ta leiab oma naise ja saab teada, mis on saanud ta pojast.

Parajasti siis, kui ta hakkas keerama Briti Muuseumi maja, suurejoonelise Montague House´i taha, köitis ta pilku naine, kes kiirustas edasi mööda Montague´i tänavat. Naine oli Oliveri poole seljaga, aga mees tundis, kuidas kogu sisemus tõmbus äratundmisest õõnsaks. Naine oli sale, seljas pruun villane kleit, undrukusabad pekslemas ümber lihtsate rohmakate saabaste. Juuksed olid tal seotud taha, kaela katvasse palmikusse, kust tumeblondid välja pääsenud lokiis kiharad keerdusid ümber õlgade. See selg oleks võinud kuuluda tuhandele suvalisele naisterahvale, mõnele virtinale või poepidaja kaasale, aga selle naise hoiakus oli midagi, ta kõnnakus oli midagi.

„Lollus,“ pomises Oliver endamisi, kui ta jalad oma tahtsi suunda muutsid. Veel kuid pärast naise kadumist oli ta pettekujutlustes näinud Lucy t igal pool: küll jalutamas Hyde Parkis, küll täiskiilutud ballisaali teises otsas, isegi maamõisalähedase kohaliku kõrtsi teenijatüdruku näos. Aasta tagasi oli ta vaevu tundnud oma naist, vaevalt siis tunneb ta Lucy nüüd ära pelgalt kukla järgi. Lihuniku jutt oli temas lootuse sütitanud ja just seepärast ta mõtlebki, et näeb nüüd naist siin.

Võimetu kainet mõistust kuulda võtma, tõstis Oliver tempot. Kui ta vaid jõuaks naisest ette, et vargsi korraks seisma jääda ja pead pöörata ning veenduda rahuloluga, et see pole Lucy, ehmatamata seejuures täiesti süütut neidu. Tähelepanu vältida püüdes sammus ta mööda kõnniteed, põigeldes käevangus paaride ja vestlusse süüvinud meeste vahel.

Naine tema ees läks üle tee ja suundus märksa lugupeetavamast Russelli väljaku piirkonnast St. Gilesi poole. Sellega Oliveri lootus kustus, ta astus sellelt teelt ära ning tormas vastaspoole. Naine oli nüüd vaid neli jalga eemal, lausa nii lähedal, et mees võinuks käe välja sirutada ja naist puudutada.

Ta kaalutles, kas mitte hüüda tema nime ja vaadata, kuidas ta reageerib, aga tardus siis soolasambaks, kui naine heitis pilgu üle õla, et ületada järgmine tee. Kohe ta Oliveri ei märganud, vaid seiras mööda teed kolisevat vankrit, aga siis ta ilmselt märkas, et tema poole tullakse, ning ta pöördus õige pisut veel. Kangestudes haaras ta kramplikult kinni oma koredast villasest seelikust ning tema suu avanes hääletus ehmatushüüatuses. Ja kuigi Oliver ei näinud naise nägu selgelt, piisas sellest reaktsioonist, et mõista: lõpuks on ta otsinguid krooninud edu, lõpuks on ta leidnud oma naise.

„Lucy,“ sai ta pominal sõna suust ja taarus ettepoole, kui naine sööstis kõnniteelt sõiduteele. Tõstis seelikusabad kõrgemale ja hakkas jooksmas kiiremini, kui oli sünnis vikondi abikaasale, aga see meest ei üllatanud. „Jää otsekohe seisma!“ andis ta karmi käsu, just nagu kamandanuks alluvaid mehi sõja ajal Hispaanias. Lucy ei teinud väljagi, vaid hüppas üle hobusesõnniku hunniku ning kadus hämmastava kiirusega nurga taha.

Teistsugusel tandril poleks Oliveril olnud kuigi raske kiirust lisades Lucyle järele jõuda, kuid siin tuli naisele kasuks tema väiksem kasv. Ta sai kiiresti põigelda jalakäijate vahel ja selleks ajaks, kui nad olid jõudnud St. Gilesi räppaguli äärde, oli Oliver naisele vaid paar jalga lähemale jõudnud.

„Leedi Sedgewick,“ röögatas ta, „ma nõuan, et sa jätad jooksmise ja vaatad mulle otsa!“

Temal sõnadel polnud vähimatki mõju. Kitsamatele tänavatele jõudes aeglustas Oliver veidi sammu. Mõlemal pool teed kõrguvad majad varjutasid päikese ja kuigi peale jooksva Lucy polnud siin hingelistki, tundis Oliver endale suunatud pilke, salajasi pealtvaatajaid, kes ei pruugi soovida talle head.

Mõistlik oleks olnud ümber pöörata, taanduda laiematele ja turvalisematele tänavatele ning oodata, kuni Lucy välja ilmub. Aga selle mõtte jättis Oliver otsemaid kõrvale; ta oli olnud sunnitud ootama aasta, et saaks silmitsi seista oma naisega ja küsida, miks too oli koos nende vastsündinud pojaga kadunud – nüüd ometi ei kavatse ta oma hea nime määrimise hirmust enam loobuda.

„Ma tulen sulle järele, Lucy,“ hüüdis ta, ja märgates oma naise undrukuäärt ümber nurga vilksatamas, võttis jälje üles nagu jahikoer, kel sõõrmeis rebase lõhn.

Ta hüppas üle ukstelävel lösakil vedeleva purjus mehe, rajas jõuliselt teed läbi täringumängus vaidleva meestesalga ning ignoreeris vilistamist „parim enne möödab“ naistelt, kes olid teinud märkimisväärseid pingutusi, et peita see tõsiasi paksu puudrikorra alla.

Olles parajasti jõudnud kitsalt tänavalt siseõue, sööstis Oliver ettepoole ja haaras Lucyl käsivarrest.

„Jää ometi seisma!“ käratas ta, hoides õrnalt, kuid kindlalt naist haardes. Lucy püüdis end lahti väänata ja keeldus mehe poole vaatamast, kuni Oliver ta vastu seinä pressis.